

Cambres pròpies | Eva Piquer | Actualitzat el 01/10/2017 a les 13:45

A (custodiar) les urnes, catalans

«Té, mare, ara hem de vigilar que no se l'emporti la policia»

Foto: A.C.

Els qui vam néixer a finals del franquisme sabem que la democràcia no es pot donar per descomptada. Soc prou jove per haver pogut votar sempre i prou gran per recordar l'emoció dels meus pares el dia que exercien el dret a vot per primera vegada.

Encara era fosc quan han arribat les urnes en bosses d'escombraries al meu col·legi electoral. Plàstic translúcid, tapa negra, logo de la Generalitat. Els que s'han passat la nit a dins ens les han ensenyat a través dels vidres i la gentada de fora ha aplaudit i ha plorat. Ens havíem acostumat a celebrar (o no) els resultats de les eleccions i hem retrocedit dècades: avui celebrem que potser podrem arribar a votar.

Primera hora del matí, menjador del col·legi. Els membres de les meses reben instruccions. L'objectiu és protegir les urnes, amagar-les si cal, intentar que no les requisin. Perquè aviat tindrem la prova definitiva que aquella dictadura no se'n va anar mai del tot. D'aquí a no res començaran a circular imatges de porres desfermades contra gent pacífica. Un estat opressor, antidemocràtic i embogit. La seva violència, la nostra dignitat.

No hauria dit mai que als de la meva generació ens tocava defensar les urnes amb les ungles i amb les dents. Tampoc hauria dit mai que els meus fills idealitzarien la democràcia com ho van fer els meus pares. Les criatures de l'any dos mil sí que donaven la llibertat per descomptada. Però havent votat hem pujat a descansar una estona (vetllar un col·legi electoral cansa i fa obrir la gana) i al petit de casa li ha faltat temps per posar-se a construir una urna de Lego. "Té, mare, ara hem de vigilar que no se l'emporti la policia".

I aquí em teniu, en ple segle XXI: educant en els valors democràtics mentre custodio una urna de juguina.